

عنوان مقاله:

حکمرانی، دولت و توزیع قدرت در گفتمان ترقی ایران عصر ناصری

محل انتشار:

فصلنامه دولت پژوهی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسندگان:

شجاع احمدوند - دانشیار گروه علوم سیاسی دانشگاه علامه طباطبایی

مجتبی یاور - دانشجوی دکترای علوم سیاسی دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

حکمرانی ایرانی در سده ی نوزده میلادی، سرآغاز شکل گیری گونه ای دیگر از حکمرانی، متفاوت با دوره های پیشین بود. نوعی تغییر در سبک حکومت گری، که در نیمه ی دوم قرن و در عصر پنجاه ساله ی ناصری، با به کارگیری مفهوم نظری و عملی ترقی برای توصیف آن از سوی نیروهای چندگانه ای که خواهان ترقی بودند، در یک گفتمان مفصل بندی شد؛ گفتمان ترقی و تغییر در حکمرانی، به کانون نوشتارها و کردارهای آن دوره مبدل شده بود. در این مقاله، قصد ما آشکار ساختن نقش (آگاهانه و ناآگاهانه ی) حکومت در انطباق خود با شرایط و تحولات جدید و میزان انبساط آن در پذیرش انطباق با تحولات است. تغییرات نوظهورانه در طول سده ی نوزده در ایران، حکمرانی ایرانی را به سمت وسویی کشاند که به میزانی از توزیع قدرت مطلقه ی سیاسی تن در دهد؛ شکلی از واگذاری حداقلی بخشی از اختیارات سنتی نهاد پادشاهی در سطوح جدید بوروکراتیک. این تغییرات که هم چون افزونه ای بیرونی بر اقتدار مطلق و دیرینه ی آن حادث و اضافه شده بود فراتر از ظرفیت و امکان های نهاد سنتی پادشاهی بود؛ از این رو، برای تحقق آنها ناگزیر به چشم پوشی از بخش هایی از اختیارات سنتی خود گشت

کلمات کلیدی:

توزیع قدرت، حکومت، دولت، پیشرفت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/685203>

